

House of Joy

WORKING FOR EACH TO REACH FULL POTENTIAL

Lieve mensen,

December, 2016

Even weer een verhaaltje van onze kant.

In de afgelopen periode is het aantal jongeren in het Huis aanzienlijk toegenomen. Langzaam maar zeker komen er dan ook nieuwe gezichten bij in House of Joy. Ditmaal ook een aantal oudere tieners, jongens (18/19 jaar oud). Zij woonden tot voor kort in foster gezinnen, waar ze niet langer mochten blijven. Een heel moeilijke overgang voor deze jongemannen, die tot nu toe in een warm gezin meedraiden en deelnamen aan de maatschappij. Cor was al bezig met het verder ontwikkelen van het hout projekt, maar daar wordt nu nog harder aan gewerkt, zodat die jongens ook regelmatig bezig kunnen zijn met opbouwende en waardevolle activiteiten. Ook zijn er een aantal meisjes bijgekomen. Het duurt altijd een paar weken voordat ze mee mogen rouleren in ons programma, omdat men eerst wil dat de jongelui wennen aan het nieuwe Huis. Het raakt ons steeds diep, wanneer er nieuwe jongelui binnen komen, vooral als hun handicap beperkt is, en ze met goede kansen en begeleiding zoveel meer zouden kunnen – ook in de maatschappij.

v.l.n.r.

1. De jarige jop, Tong Li.
2. Tong Li, Tante Li en Wei Qiang.
3. De taart wordt bewonderd door Tong Li, Tante Liang en Wen Chai en daarna
4. aangesneden door Tante Wang en gegeten door alle vrienden en teamleden.

We zien dat met Wei Qiang. Hij heeft steeds hard gewerkt voor anderen, maar zijn droom was altijd: een bakkerijtje opzetten, waar t.z.t ook andere gehandicapte wezen werk kunnen vinden. Vorige week heeft hij, samen met een

vriendin, een kontrakt getekend voor een ruimte waar hij de eerste stappen naar zelfstandigheid zal zetten. Hopelijk is dit weer een stap naar open deuren ook voor anderen zoals hij!

House of Joy draait door met hetzelfde enthousiasme. Hoewel de winter er weer aankomt en het hier alweer natkoud wordt, blijven de vrijdagmiddagen, met z'n allen buiten op de binnenplaats van het Huis, een vrolijke boel. Hoewel er ook de verdrietige kant is, van de jongelui dit vanuit hun niet-vrolijke kamers de vrolijke geluiden horen, maar er zelf geen deel aan kunnen hebben, omdat ze hun kamers niet uit mogen. Gelukkig kunnen we hen meestal wel even opzoeken om ze een kopje water en misschien een cakeje te brengen.

De laatste weken zijn 'bijzondere' weken geweest voor ons als gezin.

Onze jongens hebben ieder op hun eigen manier uitdagingen waar ze over het algemeen zelf goed mee uit de voeten kunnen, maar in sommige gevallen hebben we een (groot) aandeel in het geworstel dat met de uitdagingen gepaard gaat. Dat vraagt veel wijsheid, tijd, luisteren, energie en liefde.

De afgelopen periode had dan ook zijn uitdagingen, welke een behoorlijke invloed op de dagelijkse gang van zaken hadden. Trudy heeft hierdoor niet de volle vijf weken deel kunnen nemen aan de training. Drie dagen missen houdt als regel in dat de training moet worden afgebroken. Zij heeft meer dan twee weken moeten missen! We zijn heel dankbaar, dat de leiding van de instelling, die deze training geeft, heeft besloten om haar één op één te helpen, zodat ze toch haar diploma kan halen! Hopelijk dat er in de komende maand ruimte komt in ons programma om zich daarop te gaan richten.

Naast deze uitdagingen, bleek dat het PSA-gehalte in Cor's bloed omhoog bleef gaan en werd hem geraden om een biopsy te laten doen. Er werd sterk geadviseerd dit in Hong Kong te laten doen. Maar vanwege andere familie omstandigheden, moesten we voor een korte periode ook in Chiangmai zijn. Echter voor Cor werd Chiangmai afgeraden, omdat men daar soms wat al te snel beslist om tot operatie over te gaan. Dus, eerst naar Hong Kong.

Omdat we van verre kwamen wilde de arts eerst een MRI doen, zodat hij een betere indicatie had. Deze gaf aan dat er verdachte plekken zaten op de prostaat en omliggende lymfklieren. Dus een 'dubbele' biopsy, 24 ipv 12 probes. Toen het resultaat terugkwam, hoorden we (achteraf) dat het negatief was. Maar de arts wilde het niet meteen met ons delen, omdat hij de uitslag niet vertrouwde en er eerst een andere expert bij wilden halen om het nog eens te checken. Toen deze echter ook negatief resultaat zag, kregen wij te horen dat de biopsy negatief was. Toch was de arts niet overtuigd. Dus ook nog een bottenscan. Toen deze echter ook negatief was, was er alleen maar reden tot dankbaarheid! Geen kanker! We zijn God dankbaar en blij met deze uitslag, maar nog meer vreugde gaf het ons, dat we gedurende die vier dagen alleen maar rust ervaarden, geen angst, geen paniek, maar vreugde en

vertrouwen. Wat een voorrecht om situaties als deze niet alleen in te hoeven stappen, maar te weten dat Vader echt alles in handen heeft – ook onze tijden – en daarmee volledig vrede te mogen hebben.

Een bonus was, dat we extra tijd met Jesse kregen. Hij zat net midden in een moeilijke situatie en had al aangegeven dat hij zou willen dat we even samen konden zijn. Hoe samen! Trudy en Josh vernachten bij hem en hadden dus veel gelegenheid met elkaar te spreken. En later had Cor ook nog een dag en een bijzondere tijd met Jesse. Onze Regisseur heeft toch *echt* alles in handen!

De vierde reisden we terug naar huis. We hadden vier dagen om orde op zaken te stellen, verzekeringszaken uit te zoeken en een aantal dingen te regelen voor House of Joy. (Wat heerlijk om een goed, verantwoordelijk en ervaren team te hebben!!!) Daarna stapten we op de trein op weg naar Chiangmai, waar we nu nog zitten. We zullen hier een dag of elf zijn voor familie aangelegenheden, voordat we weer teruggaan naar huis. En dan is het alweer bijna Kerst.

Tot nu toe zijn er geen plannen voor een speciaal House of Joy project voor Kerst en Nieuw Jaar. Daar zijn extra fondsen voor nodig, die er niet zijn. Echter het grootste kado dat aan de

mensheid werd gegeven met de geboorte van Jezus, is de openbaar-wording van de **Liefde van God**, door Zijn Zoon naar de aarde te zenden, zodat Hij onder ons kon wonen. Uiteindelijk zou Hij sterven, zelf zondeloos, maar de zonden van

alle mensen op zich nemend, zodat de relatie tussen God en de mens, die verbroken was door de zonde, kon worden hersteld. En Hij stond weer op uit de dood. Daarmee overwon Hij zonde en dood voor alle eeuwigheid! **Liefde** geven kan dus ook zonder projecten en kadootjes en dat blijven we dan ook doen. We merken dat dat ook voor de jongelui het allerbelangrijkst is. Hoewel ze zeker dankbaarheid tonen voor een lekker maaltijd, schone kleren, of kadootjes, wat met de *meeste* dankbaarheid wordt uitgesproken is, “Jullie houden van ons.” “Jullie zijn er voor ons.” En als we er niet zijn, “We missen jullie, want wij houden van jullie en jullie van ons.” Het grootste kado dat je een ander kunt geven, is jezelf, je aandacht, je tijd, je betrokkenheid, je luisterend oor, je acceptatie.

In de afgelopen periode is er veel gaande geweest in ons persoonlijke leven, waardoor we er ook vaak niet waren. Dat vonden we soms lastig en ook de jongelui vonden dat niet fijn. Toch zijn we ook dankbaar, want we merken, dat het ruimte heeft gegeven voor het team om meer die plek in te nemen, die ‘YeYe’ (Cor) en ‘Nai Nai’ (Trudy) steeds hadden. We zijn nog steeds ‘YeYe’ (opa) en ‘Nai Nai’ (oma), maar ze weten nu dat wij niet de enigen zijn in wiens hart ze een speciaal plekje hebben, we zijn niet de enigen, die heel veel van hen houden, we zijn niet de enigen, die van onszelf willen geven omdat zij speciaal voor ons zijn, omdat zij waardevolle mensen zijn. Wij zien dat dit ook hoort bij het losweken en de overgangperiode waarin wij zitten. Ook hierin zijn we ons bewust van de liefdevolle wijze waarop

God met ons en met de jongelui omgaat. Het moment waarop wij vertrekken gaat komen, maar Hij maakt ons er allemaal klaar voor.

Deze Kerst is Jesse bij ons. Hij brengt drie vrienden met zich mee. Zoals het er nu uitziet, hoopt Jesse in februari naar de VS te vertrekken, om bij zijn Julia te zijn en blijven. David komt begin januari. Alle drie jongens zullen dan tot de 18^e bij elkaar zijn.

Wij bevelen ons bij u aan voor uw gebeden, voor wijsheid en inzicht. Dat we in Zijn wegen zullen wandelen. Zijn beloftes en wegen, Zijn gedachten, zijn Hem duidelijk. Wij zien puzzelstukjes, maar het is ons nog niet helemaal duidelijk hoe ze in elkaar passen.

Wij wensen u een Gezegende Kerst! Voor sommigen is Kerst juist een moeilijke tijd. Het is ons gebed dat de vrede van God uw deel zal zijn!

Hartelijke groet en zegen,

Cor en Trudy

De eerste update volgend jaar hopelijk met een nieuwe familie foto.

De plannen zijn dat we van 3 tot 18 januari als gezin weer bij elkaar zijn.

We zien er allemaal ontzettend naar uit!